Cu amfora inimii mele
- când zorii-şi aruncă beteala
luminii pe cerul cu stele -
grăbit şi-nsetat vin cu ea la
Fântâna cu Apa cea vie
şi sfânt'Adevărului, care
ţâşneşte din veci spre vecie,
s-o umpli cu dulce răcoare.

**Şi setea din ea-şi potolescă
câţi trec prin a lumii Sahară,
puteri tot mai noi să
primească,
să-şi poarte a crucii povară!
/: Mi-e amfora mică, Stăpâne,
dar mult să reverse ea poate,
cu Apa cea vie din Tine,
mi-o umple în zilele toate! :/**